

comarcans, el què havia d'ésser unió o almenys paral·lisme, s'ha convertit en absolut divorci, que pot devenir guerra sorda.

La disparitat d'opinions polítiques entre'ls prohoms de Granollers i els de les restants poblacions vallesanes, pels últims representades, no justificarien mai la rivalitat manifesta o latent entre col·lectivitats que poden auxiliar-se o completar-se. I per això entenc equivocada (en el meu sentir, que en aquest i els restants punts no considero infal·lible,) la campanya empresa per aquest periòdic.

Fent-se ressó de passions dels que enyoren l'època en que mangonejaven, sembla que LA OPINIÓ enyori'ls temps d'un vell caciquisme; i per això no troba altre medi que criticar el regionalisme, que és l'única escola política que ha fet implantar pràcticament els drets polítics consignats en les lleis. El regionalisme va anorrear les males arts de l'electoreria caciquista, va fer que'l poble's nomenés lliurement els seus mandataris i, gracies al seu esforç i a la col·laboració que, tot combatent-la, li varen prestar els demés partits i d'un modo principal els republicans, avui són fills d'una elecció veritat, a Catalunya, els regidors, diputats i senyors.

A Madrid ha fracassat, en part, l'abans-votació oral com a medi d'evitar l'aplicació del cèlebre i ben inspirat però desastrosament plantejat article 29 de la llei electoral. A Catalunya, en canvi, els regionalistes primer, i, aprofitant la seva iniciativa, els radicals també, han fet vivent i pràctica l'abans-votació oral al districte de Mataró-Arenys.

Dic que està ben inspirat l'article 29, ja que allí on unànimament es vulgui prescindir d'eleccions, és natural evitar-les (encara que és antitètica aquesta llibertat col·lectiva de fer eleccions amb el precepte del vot individualment obligatori.) Però està plantejat desastrosament perquè no donant moltes facilitats, a fi de que qualsevolga partit o força política pugui obligar a fer eleccions, pot convertir els càrrecs en vitalicis, estancar les corporacions públiques, privar del sufragi a un número considerable d'electors i atrofiar, per inacció, l'esperit sufragista i fins l'esperit de civilitat.

Malgrat les conquestes democràtiques que ha fet reals el regionalisme, compateu la Lliga, confonent l'abús particular, i no exclusiu d'un partit, amb la campanya general del partit mateix.

En el problema del Col·legi de segona ensenyança, qual direcció s'ha de conferir a qui tingui capacitat acadèmica, intel·lectual i legal per a adoctrinar a la nostra joventut, s'ha seguit la vella norma de fer política, prescindint de l'ensenyança, i els mateixos que abandonaren a l'inoblidable i meritíssim don Antoni Espí, els mateixos que enviaven llurs fills als col·legis de fòra (que encara estan dejuns de retornar-nos joves tant sòlidament preparats com alguns metges, per exemple, compatricis nostres que estudiaren el batxillerat baix la direcció del senyor Espí); els mateixos que abandonen als mestres seglars per a portar els seus als col·legis conventuals, han sigut els primers en agitar una campanya, que havia de tenir com a coronament un miting, després del qual, satisfet tot-hom, ja ningú s'hauria preocupat de la bona marxa del col·legi en mans de seglars o de clergues, amb tal de que tinguin les necessàries aptituds.

Jo celebraré molt que una campanya seria i constant de LA OPINIÓ en favor de la segona ensenyança, em d'smenteixi.

Ultimament, amb l'il·lusió de fer labor re-

publicana, quan els quefes republicans la consideren col·lectivament infructuosa per a l'implantació de la república (que saben no vindrà per la migrada empena dels partits republicans, sinó en tot cas per circumstancies extraordinàries i per l'empena popular deslligada de capitosts i de centres polítics) abandoneu i combatheu l'obra de l'autonomia catalana, tant floreixent a tot arreu, tant captivadora que ha corprès a tot el nostre poble i a les eminències intel·lectuals del restant d'Espanya. I en lloc de preocupar-vos del què us afecta directament, d'una sana política local, i d'una campanya que, com la de les Mancomunitats, ha de relligar llaços d'afecte entre les províncies i les regions i reconstituir l'Espanya per un llaç tant voluntari i democràtic com el federatiu, medi únic de que totes les energies espanyoles contribueixin al redressament de la patria, parleu de les Mancomunitats amb menys amor i calor que de l'instauració de la república a Xina.

Molt sensible, molt deplorable tot això, perquè'ls vostres entusiasmes ben portats poden fer molt profit al nostre estimat poble.

Però heu d'evitar que'l vostre pensament es malmeti per l'acció corrosiva dels fracassats, dels que, per odi a tot lo nostre, malparlen de les aspiracions regionals.

Uns quants tòpics o llocs comuns han servit per a que, a la sombra de la llibertat, visquessin còmodament homes inútils, que veuen en el resorgiment del nostre poble, en el primer resorgiment vitalment democràtic que hi ha hagut a Espanya, la fi d'una era caracteritzada per oligarquies que han explotat els sants ideals de patria i progrés per a col·locar tota la família i clientel·la en les oficines de l'Estat; gent que a cada fi de mes han ratificat el seu patriotisme cobrant, firmant la nòmina.

Sigueu sincers; deixeu-vos guiar pels vostres generosos entusiasmes. Defenseu vostres ideals, no barreu el pas als altres ideals generosos i principalment no us feu ressó dels que, mancats d'amors, han de fer-se una personalitat odiant els ideals dels altres. No distreieu les vostres energies en la resolució de problemes universals, fixeu la vista en el què us envolta, treballeu per Granollers i així, insensiblement, per amplificacions concèntriques, arrivareu a influir en la vida i en els ideals universals.

Josep Coma

Opiniones

El hombre, el alma y la religión

Las opiniones están, casi siempre, basadas en argumentos que tienen su fundamento y a veces son realidades porque están inspiradas en datos irrefutables.

Nos hallamos en pleno siglo XX y por causa de la gente negra vivimos en un mundo lleno de confusiones, dudas y misterios que son capaces de volver loco al que pretende poner las cosas en claro para saber a qué atenerse.

Mirar, meditar y después analizar lo que hayáis visto y meditado y veréis que todo es farsa, ficción, engaño, es decir: aire, polvo, humo.... nada.

Hay que convencerse, que nosotros, los hombres, somos tristes figurillas de carne y

hueso movidas por los nervios a impulsos de la sangre, mejor dicho, somos simples polichinelas galvanizadas por el amor que nos une, por el odio que nos separa o por la codicia que nos consume; somos tan poca cosa, que sólo un pequeño dolor de vientre, de cabeza o de lo que sea nos deja inutilizados y sólo nos resta tiempo para ir en busca del médico, pues el miedo a la muerte nos aterroriza. Una pequeña bala o proyectil disparado por arma de fuego, un trozo de acero clavado en nuestro cuerpo, o tomándonos una pequeña dosis de cualquier sustancia venenosa nos quita la vida con la mayor facilidad; con ésto queda demostrado lo que somos y lo que valemos.

Con respecto al alma podemos estar seguros que jamás ha existido, pues la ciencia es la que nos induce a negar su existencia, y para demostrarlo hay un argumento innegable: Dicen que el alma es una cosa sobrenatural y por tanto invisible y nosotros preguntamos: ¿Si el alma es una cosa sobrenatural e invisible, que nadie la puede ver, ni tocar, ni sentir, cual es el ser mortal que puede acreditar y demostrar su ilusoria existencia? Ninguno. Así es que dudamos de ella sin el menor escrúpulo.

Un sabio doctor dijo: «Los médicos dudaron del alma cuando el microscopio descompuso el nervio sin descubrir la X devorante de la vida. Y los astrónomos del cielo cuando el telescopio fracasó en los aires».

Otro sabio, el filósofo Rodolfo Eucken opina que todo cuanto se refiera a la vida espiritual del hombre, es dudoso, imperfecto e impotente.

Otros sabios como Malechott y Taine afirman que en el hombre sólo hay materia que produce, siente y vive.

Y tantos otros sabios de nombradía y fama universal como, por ejemplo, Darwin, cuyas teorías asombraron a la gente ensotanada.

De modo que todo lo que del alma se dice son puras fantasías del vulgo y sólo sirve para engañar a cuatro bobos que sueñan con una felicidad eterna.

Partiendo de la base de la falsa existencia del alma y sabiendo que ésta es la llave principal que usa la Iglesia para hacer creer a sus feligreses que todo cuanto dicen es verdad, podemos soltar ante tales verdades una gran carcajada.

De todas maneras es evidente que la fé y la creencia en la religión va disminuyendo poco a poco; cada día son menos los que concurren a los Templos; cada día son menos — sobre todo en las capitales modernas — las plegarias que se hacen para que llueva o para que un determinado santo cure o evite una enfermedad contagiosa; cada día son menos los que concurren a una procesión o manifestación religiosa, pues la gente de hoy, ya se ha dado cuenta de que los templos sirven solamente para sacar dinero; saben que la lluvia depende de la misma naturaleza; saben que la desaparición o cura de una epidemia depende de la Ciencia Médica, y saben lo ridículo que es el pasearse por las calles con un cirio encendido en la mano o arrastrando una enorme cadena atada a los pies.

Hoy sólo van a la Iglesia los fanáticos, los ignorantes y los hipócritas. Los primeros son aquellos que con toda la buena fé se golpean el pecho. De los segundos no hablemos porque dan lástima y hay que compadecerlos y los últimos son los que sacan el dinero para que la Sociedad vea que obra católicamente y sin duda son los que tienen la conciencia más negra.

Así es que el hombre, independientemente